

Baby, I can drive Your Car

Deel 11 over Aziz Dijkstra de Puzzelman

Eerste druk © 2021 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-643-582-30

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Baby, I can drive Your Car

Marc Pierar

“Ik geen vrije wil? Dat mocht jij willen!”

Prelude

Amsterdam, dinsdag 29 juni 2049, 08.01 uur, de ringbaan rondom Amsterdam ter hoogte van Sloterdijk. Files behoren al jaren tot het verleden dankzij de communicatie tussen het overkoepelende AI-verkeerssysteem van de stad Amsterdam en de auto's op de wegen in en rond Amsterdam. Een groot aantal automobilisten zit een beetje te dutten of zit iets te lezen of te bekijken in hun smartGlass zicht. Zelfrijdende auto's hebben zo hun voordelen. En AI-chauffeurs zijn natuurlijk stukken beter dan de gemiddelde menselijke bestuurder, ja, zelfs beter dan de bovengemiddelde menselijke bestuurder. In een auto zit een jonge vrouw druk gesticulerend te praten. Blijkbaar heeft ze contact met haar moeder. Over haar ex-vriend. Dat het een onbeschrijflijke hufter is, een gestoorde klootzak, dat soort bewoordingen. Op haar auto-tube is het lokale nieuws te zien. Dat gaat ook vandaag weer alleen over het politieke tumult dat is losgebroken in Amsterdam nu de Stopera bekend heeft gemaakt dat het stadsbestuur het budget van de politie heeft verhoogd en tegelijkertijd begonnen is met de sanering van de UvA. Volgens de oppositie, met name Nieuw Links en Groen Amsterdam, is de sanering een doelbewuste poging van Amsterdam Vrije Stad om onafhankelijk wetenschappelijk onderwijs en onderzoek te fnuiken, een actie een totalitaire staat waardig. Volgens Amsterdam Vrije Stad komt zij slechts een verkiezingsbelofte na: het stoppen van de financiering van wetenschappelijk volstrekt ondeugdelijk onderwijs en onderzoek. Demonstranten en activisten protesteren dagelijks voor het hoofdkantoor van de UvA, het gebouw van de dienst Algemene Zaken in het Science Park. De gemiddelde Amsterdammer daarentegen vindt het allemaal wel best, die is vooral bezig te genieten van een heerlijke zomer.

Tot verbijstering van de jonge vrouw komt haar auto opeens abrupt tot stilstand. Ook een auto zo'n 10 meter voor haar en eentje een eindje achter haar komen abrupt tot stilstand. Onmiddellijk knalt een achterligger met volle snelheid op de auto van de jonge vrouw. In paniek grijpen andere automobilisten naar hun stuur en trappen op de rem, maar in veel gevallen is het dan al te laat en zijn een stuk of twintig auto's op de drie auto's gebotst of op elkaar. Het AI-verkeerssysteem grijpt in en dirigeert de andere auto's naar de rechterkant van de ringweg om ze daar tot stilstand te laten komen en kan zo een veel grotere ramp voorkomen. Nu is de linkerkant van de weg vrij voor politie, ambulances en andere hulpdiensten. In de verte zijn al ambulances te horen. De auto van de jonge vrouw is zwaar beschadigd, de jonge vrouw is zwaar gewond. Binnen een minuut arriveren de eerste agenten. Twee agenten lopen snel naar de auto van de jonge vrouw, maar de jonge vrouw is al overleden. Bewoners van de flats naast de ringweg zijn naar buiten gekomen en staan op hun balkon te kijken naar het drama beneden. Ook de media arri-

veert op de plaats des onheils. Een stralend zonnetje tegen een strak blauwe lucht voorspelt een heerlijke, warme zomerdag, de zoveelste op rij. Veel Amsterdammers maken zich klaar om verkoeling te gaan zoeken aan strand of plas.

Op deze vroege dinsdagmorgen heeft Amsterdam nog geen benul van welk daverend spektakel deze ongelukken de voorbode zijn ...

Sterre ziet Sterretjes

Amsterdam, dinsdag 29 juni 2049, 08.18 uur, Dijkstra's woontoren aan het IJ, het terras op de 1e verdieping aan de oostkant. Op het terras is een doek gespannen als afdak. Onder het doek zitten een vader en een moeder te ontbijten samen met hun twee kleine kinderen, een tweeling van een jaar, een jongen en een meisje. De twee kinderen hebben lange haren tot op hun schouderdjes. Net zoals hun vader en moeder overigens, de vader heeft ook een lichte baard. Een zacht briesje doet hun haren lichtjes bewegen. Ook een bejaard echtpaar zit aan de ontbijttafel. De kleding van het bejaarde echtpaar is luchtig zomers, aan hun voeten slippers. Het uniform van de vader doet vermoeden dat hij commissaris is bij de Amsterdamse politie. De moeder draagt een zwierige, azuren zomerjurk, aan haar voeten lage blauwe schoenen. De kinderen dragen een wit broekje over hun luier en een wit hemdje. De twee zijn blootsvoets, hun beentjes bungelen over de rand van de stoel. De zes zijn net klaar met ontbijten.

“Hebben jullie je melk helemaal opgedronken?”, vraagt Evangelina aan Atse en Aphrodite. Atse knikt, Aphrodite schudt haar hoofdje en pakt haar beker met twee handjes vast en drinkt hem leeg.

Flora, de moeder van Evangelina, aait Aphrodite even over haar bolletje: “Jij en Atske moeten veel melk drinken, Affie, daar worden jullie groot en sterk door. Net zo groot en sterk als jullie papa en mama. En net zo slim.” De twee kinderen knikken driftig want dat vooruitzicht spreekt hen wel aan.

Aziz beziet het gedrag van zijn twee kinderen met een glimlach. Dan neemt hij een slok van zijn koffie. In zijn zicht ziet hij het tijdstip, het is bijna half negen, en bestelt een auto. Die zal binnen tien minuten arriveren.

“Hoe laat denken jullie terug thuis te zijn?”, vraagt Edmundo aan Aziz. Die haalt zijn schouders op.

“Vermoedelijk uiterlijk 17.00 uur. Tenzij er iets gebeurt, natuurlijk. Maar de laatste paar maanden gebeurt er vrij weinig op het criminele vlak. Dus ga er maar van uit dat we rond 17.00 uur thuis zijn.”

Ndaye komt via de naar buiten openslaande deuren van de salon het terras opgelopen: “Mevrouw Goldberg is er”, en gaat weer naar binnen.

“Dat is een hele lieve mevrouw die vandaag op jullie komt passen”, zegt Evangelina tegen Atse en Aphrodite, “Ze is hier al vaker geweest dus misschien herkennen jullie haar wel. Netjes goedendag zeggen tegen haar, hè?” De twee kinderen knikken.

Een kleine minuut later stapt Zingende Wind Goldberg het terras op. Ze loopt naar de tafel. Aziz en de anderen zijn ondertussen opgestaan. Ze geeft de volwassenen een hand en buigt zich dan naar de twee kinderen, op haar gezicht een vriendelijke blik.

“Dag, lieverds, ik ben Zingende Wind.”

De twee kinderen herkennen Zingende Wind blijkbaar niet, ze zijn natuurlijk ook nog maar nauwelijks een jaar oud, en gaan enigszins bedremmeld voor Zingende Wind staan en steken hun handje uit.

“Dag, mevrouw Wind, ik ben Aphrodite”, zegt Aphrodite en geeft verlegen Zingende Wind een hand. Atse doet hetzelfde, ook met een timide blik.

Zingende Wind aait Aphrodite glimlachend over haar hoofdje: “Nee, lieverd, ik ben mevrouw Goldberg, mijn voornaam is Zingende Wind.”

De twee kinderen kijken haar verbaasd aan. Dan kijken ze vragend maar ook enigszins hulpeloos naar Aziz en Evangelina. Die knikken glimlachend.

“Zingende Wind is een Navajo, jongens,” zegt Evangelina, “zij is een indiaanse uit Amerika. Bij de Navajo-indianen is Zingende Wind een normale naam.”

De twee kinderen zijn nu helemaal verbaasd. En diep onder de indruk. En ook verschrikkelijk benieuwd. Dit is een hele interessante mevrouw!

“Ik denk dat jullie en Zingende Wind samen heel veel plezier gaan beleven, jongens”, zegt Evangelina glimlachend tegen de twee kinderen. De andere volwassenen knikken ook glimlachend.

Aziz ziet in zicht een bericht dat zijn auto al is gearriveerd en keert zich naar Evangelina.

“Onze auto is gearriveerd.”

Evangelina knikt: “Ik moet boven even mijn jasje gaan pakken”, en ze loopt de salon in.

Zachtjes vraagt Aziz aan Zingende Wind, Flora en Edmundo: “Alles ligt op schema voor komende vrijdag?” De drie knikken glimlachend.

Even later komt Evangelina terug. Aziz neemt met een dikke knuffel en een kus afscheid van Atse en Aphrodite. Dan omhelst hij de drie volwassenen. Evangelina neemt ook afscheid van de twee kinderen en de drie volwassenen. Aziz en Evangelina lopen samen de salon in.

Op de gang zegt Aziz grinnikend: “Volgens mij hebben die twee koters ons vanmiddag heel wat te vertellen. Zag je hun blik toen je zei dat Zingende Wind een indiaanse is?”

Evangelina knikt glimlachend: “Ik heb zo het vermoeden dat Zingende Wind vaker langs moet komen.”

Aziz grinnikt: “Ja, dat denk ik ook.”

Ze komen buiten en stappen in de gereedstaande auto. Even later zijn ze onderweg naar de IJ-toren.

Amsterdam, dinsdag 29 juni 2049, 08.44 uur, het hoofdbureau van politie in de IJ-toren, de 5de verdieping, de afdeling Speciale Zaken. Het is nog redelijk rustig op de werkvloer, slechts een paar werkplekken zijn bezet. Drie agenten staan bij een wandscherm te kijken en te luisteren naar een repo over

een auto-ongeluk op de ringweg bij Sloterdijk. De ravage is enorm. Er zijn twaalf doden te betreuren. En een groot aantal gewonden waaronder een paar zwaar gewonden. De verslaggever spreekt zijn verbazing uit over het ongeluk, omdat het al jaren is geleden dat er een auto-ongeluk heeft plaatsgevonden. En omdat vlak voor het ongeluk alle wegcamera's op het betreffende weggedeelte zouden zijn uitgevallen. Wat is hier aan de hand? Een man in uniform en een modieus geklede vrouw stappen de lift uit en lopen de afdeling op. Onderweg groeten ze passerende agenten, die groeten terug. Ze lopen samen het kantoor in van commissaris Dijkstra van Speciale Zaken en gaan zitten in de kleine zithoek.

Aziz en Evangelina halen beide in hun zicht de redelijk lege agenda van Aziz op. Zij neemt het woord.

“Eerst je vergadering dadelijk met Dennis en de andere commissarissen. Misschien gaat Sterre, Sterre Klaassen van HR, moeilijk tegen je doen over ons HR-beleid, dat van Speciale Zaken. Dat het niet is afgestemd met haar en haar mensen. Daar loopt ze al een tijdje over te klagen.”

Aziz haalt zijn schouders op: “Ze doet maar. Ze wil maar niet begrijpen dat jij en ik echt de vrije hand hebben gekregen van Dennis en de burgemeester om Speciale Zaken naar onze inzichten in te richten. Zolang die twee daar niet op terugkomen, kan ze mekkeren wat ze wil. En verder?”

“Verder is er niets. Tenzij iemand een nieuw agendapunt heeft waar ik niets van weet. Rond 11.00 uur komt er een groepje schoolkinderen langs dat een dagje bij de politie komt rondkijken. Om 14.00 uur heb je een overleg met Stefanie Haller van de UvA over of je colleges wilt komen geven. De rest van de tijd heb je vrij om rond te banjeren.” En ze kijkt lacherig Aziz aan. Die kan er ook wel om lachen.

“Vanmiddag wilde ik gaan lunchen met Babar. Ga je mee?”, vraagt Aziz.

Evangelina schudt haar hoofd: “Ik ga lunchen met Joan. Dat is al weer een tijdje geleden. Kunnen we weer eens bijkletsen.”

Aziz lacht inwendig en denkt: ja ja, en dat moet ik geloven?

Aziz kijkt op zijn klok, ziet dat het bijna 09.00 uur is, en zegt: “Nou, dan ga ik maar weer eens lekker vergaderen. Maar niet heus.” En hij staat op. Evangelina staat ook op.

Ze lopen naar buiten. Daar geven ze elkaar een kus. Zij gaat naar haar werkplek naast de deur van Aziz' kantoor, hij loopt richting lift.

Onderweg komt hij voorbij twee agenten die samen naar een reportage op een wandscherm staan te kijken. Iets over dat auto-ongeluk bij Sloterdijk. Ze groeten hem, hij groet hen.

Niet veel later komt hij aan bij het kantoor van Dennis op de 18e verdieping, hij groet Joan die op haar werkplek naast de deur zit, zij groet hem glimlachend terug, en gaat naar binnen. Hij is de laatste, maar dat is vrijwel altijd

zo. Hij groet de anderen en gaat zitten tussen Babar Singh, commissaris Moordzaken, en Priestley Dione, commissaris district Zuid. Hij schenkt voor zichzelf een koffie in. Joan komt ook binnen en gaat naast Dennis zitten. Ze 'veegt' iets naar Dennis, waarschijnlijk de agenda van de vergadering of anders zojuist binnengekomen berichten, misschien wel allebei.

Sterre Klaassen, directeur HR, zit schuin tegenover Aziz. Ze buigt zich naar Aziz toe en zegt zachtjes: “Kunnen wij na afloop even met elkaar praten?”

Klaassen is begin veertig. Sluik zwart haar, bruine ogen, een enigszins getinte huidskleur. Ze is geboren en getogen in Arnhem, heeft gestudeerd aan de UvA en is een dik half jaar geleden in dienst gekomen van de Amsterdamse politie. Dennis was niet echt gecharmeerd van haar, maar haar c.v. was dik in orde, ze verstond haar vak echt wel. En zoveel keus was er nu ook weer niet HR-land, had Dennis verzucht.

Aziz knikt.

Dennis neemt het woord.

“Mensen, dit kan een korte vergadering worden. Gaat vooral Aziz blij mee zijn, nietwaar? Heeft iedereen de notulen van de vorige vergadering gehad en gelezen? ... Ja? ... Iemand daar nog opmerkingen over? ... Nee? ... Ik heb een verzoek gekregen van de Nationale Politie om mee te doen aan hun onderzoek naar ... hoe noemden ze dat ook al weer ... de afstand tussen de politie en de burger zoals ervaren door de burger. Iemand die daar aan mee wil werken? Aan Aziz hoef ik die vraag niet te stellen, wel?” Aziz schudt grinnikend zijn hoofd.

Drie commissarissen steken hun hand op. Dennis knikt en zegt: “Joan zal jullie contactgegevens doorgeven aan Jasper Dolinga, dat is de projectmanager van de Nationale Politie, en die neemt daarna contact op met jullie over de details. Oké?” De drie knikken.

Dennis gaat verder: “De budgetdiscussies met de Stopera zijn klaar en we hebben groen licht gekregen voor onze projecten en voor eventuele salarisverhogingen. Dat laatste gaan onze mensen leuk vinden.”

Her en der wordt gegrinnikt.

Een dik half uur later zijn ze klaar met vergaderen.

Dennis zegt: “Aziz, Babar? Ik wil jullie nog even spreken.” Aziz en Babar knikken en blijven zitten, terwijl de andere commissarissen en Joan opstaan en het kantoor van Dennis verlaten. Dennis wacht tot iedereen zijn kantoor uit is en keert zich dan naar Aziz en Babar.

“Hebben jullie gehoord van die auto-ongelukken vanmorgen? Bij Sloterdijk?”

Aziz en Babar knikken en Babar zegt: “Ik heb er iets over gezien op AmsterdamTube. Hoezo?”

“De driehoek is vlak voor deze vergadering gecontacteerd door de directeur

van GCI, Global Car Insurance. Die auto's waren voor het merendeel van het GVB en zijn verzekerd bij hem.”

Aziz en Babar kijken hem niet-begrijpend aan. Aziz zegt: “Dus?”

“Het toeval wil dat er op het moment van het ongeluk een schade-expert van die verzekeraar op het andere weggedeelte reed en die zag die drie auto's abrupt stoppen. Op hetzelfde moment. Alsof die drie bestuurders alle drie en tegelijkertijd op de rem traptten. Wat niet kan bij die zelfrijdende auto's. Het zou een bug kunnen zijn in de software van die auto's, maar een bug die *tegelijkertijd* optreedt in *drie* verschillende auto's? Daarom willen ze hun technisch onderzoek van dat ongeluk doen samen met ons.”

Babar kijkt Dennis onderzoekend aan: “Het simpele feit dat je Aziz en mij dit vertelt, de commissarissen van Speciale Zaken en Moordzaken, impliceert dat je rekening houdt met vuil spel. Toch?”

Dennis maakt een afwerend gebaar: “Dat is nog niet duidelijk. Maar als er vuil spel wordt gespeeld, dan heeft de Amsterdamse politie in ieder geval haar beste mensen op dit zaakje zitten.”

“Heb ik nog een vraag”, zegt Babar, “Verkeersongelukken worden sowieso altijd onderzocht door de mensen van Verkeer. En de mensen van Douglas zijn echt wel capabel. Dus opnieuw: waarom Aziz en ik?”

Aziz zit peinzend te kijken. Dennis ziet het: “Wat zit je te denken?”

Aziz maakt een weifelend gebaar: “Het is een raar iets, die drie ongelukken, dat klopt. Maar het kan ook zijn dat die verzekeraar ons gebruikt om onder allerlei claims uit te kunnen komen. Of de autofabrikant ... Gaat het om drie dezelfde auto's?”

Dennis schudt zijn hoofd: “Dat weet ik niet. Ik zal jullie contactgegevens doorgeven aan die directeur, dan nemen zijn mensen vandaag nog contact op met jullie.”

Aziz kijkt hem enigszins verbaasd en ook lacherig aan: “Vandaag nog? Hebben ze zoveel haast dan?”

Dennis knikt: “Die ongelukken kunnen funest zijn voor het imago van zelfrijdende auto's. Dus er is die verzekeraar alles aan gelegen om zo snel mogelijk helderheid te krijgen over de oorzaak van die ongelukken. Want stel het gaat inderdaad om een bug. Dat kan enorme gevolgen hebben, ook financieel en juridisch.”

Aziz knikt, Babar ook, en hij zegt: “Ja, dat kan wel eens kloppen.”

“En wat je vraag betreft,” zegt Dennis tegen Babar, “de mensen van Douglas zijn inderdaad capabel, maar het leek mij en de burgemeester handig om jullie twee apart van Verkeer naar die ongelukken te laten kijken. Een soort van second opinion. Eentje die gevormd is in overleg met de experts van die verzekeraar. Dat maakt het voor de oppositie allemaal een stuk lastiger om die ongelukken politiek uit te buiten.”

Aziz schiet in de lach en geeft Babar een stomp in diens zij: “Gozer, je bent

de sjaak. Zit je ook een keer midden in dat politieke circus van de stad. Kun je een keer meemaken wat ik altijd voor m'n kiezen krijg. Nou, je moet maar zo denken: gedeelde smart is halve smart.” Babar en Dennis moeten ook erg lachen.

“Heb ik nog een laatste vraag”, zegt Babar, “Wat doen we met door ons gevonden bewijsmateriaal? En wat doen de mensen van Douglas met door hen gevonden bewijsmateriaal? Moeten we dat niet uitwisselen? Anders lopen we kans dat we elkaar in de weg zitten of voor de voeten lopen.”

Dennis knikt: “Ik zie je punt en zal het bespreken met Douglas. Tenminste, wanneer jullie besluiten dat onderzoek te doen ... O, en mannen, voor alle duidelijkheid? Dat gesprek met die verzekeraar moet even onder de pet blijven. En laat me zo snel mogelijk weten na dat gesprek wat jullie voorstel is: meedoen of niet. Oké? Dan contacteer ik daarna pas Douglas.” Babar en Aziz knikken.

“Dat was het, mannen”, zegt Dennis.

Aziz en Babar staan op en lopen het kantoor uit. Daar staat Sterre Klaassen te praten met Joan. Aziz kent Joan lang en goed genoeg om te weten met welke blik in haar ogen Joan kijkt wanneer ze zich ergert. En die blik heeft ze nu, overduidelijk zelfs.

“Jij wilde met mij praten?”, vraagt Aziz aan Klaassen, terwijl hij tegen een kast gaat hangen.

Babar zegt tegen Aziz: “Ik zie je straks bij de lunch”, en loopt weg.

Klaassen knikt: “Zullen we naar mijn kantoor gaan?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Daar heb ik geen tijd voor nu. Gaat dit over het HR-beleid van Speciale Zaken?” Klaassen knikt.

“Dan moet je bij hem zijn, niet bij mij.” En Aziz wijst naar Dennis die net naar buiten komt gelopen.

Dennis heeft alleen het laatste gehoord: “Waarvoor moet Sterre bij mij zijn?”

“Sterre wil met mij praten over het HR-beleid van Speciale Zaken.”

Dennis fronst zijn wenkbrauwen: “Wat is daar mee?” En hij keert zich naar Klaassen.

“Wel, we hebben nu in de praktijk twee vormen van HR-beleid, eentje voor de afdeling van Aziz en eentje voor de rest van het korps. Dat is verwarrend voor onze medewerkers”, zegt Klaassen tegen Dennis.

Aziz ziet dat Joan meewarig haar hoofd schudt. Dennis en Klaassen staan met hun rug naar Joan en zien dat dus niet.

“Drie dingen”, zegt Aziz koeltjes, “Ten eerste, mijn mensen hebben helemaal geen probleem met het HR-beleid van Speciale Zaken, integendeel zelfs. Ten tweede, ik heb begrepen dat veel mensen van andere afdelingen maar wat graag bij mij willen komen werken. Dat zegt genoeg, denk ik, over hoe zij mijn HR-beleid vinden. Ten derde, zoals ik net al zei: die discussie moet je eerst met hem voeren, met Dennis. Ik heb van hem en de burgemees-

ter een vrijbrief gekregen voor het inrichten van Speciale Zaken. Wat jij mij eigenlijk vraagt, is of hij en de burgemeester terug willen komen op hun besluit. Voor zover ik weet, hebben ze dat nog niet gedaan. Tot die tijd ga ik gewoon door. Zo simpel is het eigenlijk wel.”

Sterre keert zich naar Dennis, maar voordat ze wat kan zeggen, zegt Dennis met een tamelijk afgemeten stem tegen haar: “Dat klopt als een bus, Sterre, wat Aziz zegt. En zowel de burgemeester als ik zijn vooralsnog niet van zins terug te komen op ons besluit. We zouden wel gek zijn. Zijn afdeling draait zo'n beetje het beste van allemaal, ook wat betreft medewerker tevredenheid. Afijn, je weet van de hoed en de rand want dat heb ik je verteld toen je in dienst kwam. En toen heb ik je ook gevraagd te volgen wat er zoal bij Speciale Zaken gebeurt, zodat je dat kon meenemen in het beleid voor de rest van het korps.”

Dennis stopt, kijkt eerst Aziz en dan Klaassen aan, die laatste met een onderzoekende blik: “Wat is de achterliggende reden van je wens om met hem te spreken?”

“Wel ... het is ...”, stamelt Klaassen.

Dennis kapt haar af: “Dat dacht ik al. Bij deze nog een keer: Speciale Zaken heeft haar eigen HR-beleid en totdat ik bewijs heb dat dat niet werkt, gaat Speciale Zaken haar gang. Duidelijk?”

Klaassen begint te blozen: “Maar ik wilde alleen ...”

Dennis kapt haar opnieuw af: “Duidelijk?”

Ze knikt.

Dennis keert zich naar Aziz: “Ik moet jou nog even spreken.” En hij draait zich om en loopt terug zijn kantoor in.

Aziz kijkt nog even naar Klaassen, haalt zijn schouders op en maakt met z'n handen een zo-is-het-nu-eenmaal gebaar en loopt Dennis achterna. Hij doet de deur van het kantoor achter zich dicht. Dennis staat bij de vergadertafel. Aziz gaat bij hem staan.

Dennis schudt meewarig zijn hoofd: “Het schijnt maar niet tot haar door te willen dringen.”

Hij kijkt Aziz aan, knikt naar de deur van zijn kantoor en zegt: “Dat daar? Daarnet? Dat is gewoon ordinair landje-pik. Ze probeert haar werkgebied uit te breiden met jouw afdeling.”

Aziz grinnikt: “Ja, dat is overduidelijk. Evangelina is ook niet erg gecharmeerd van de 'avances' van Sterre. Dit had meteen door waar Sterre mee bezig is.”

Dennis kan er wel om lachen: “Ja, zeg, dat ze nu juist jullie twee tegenover zich heeft. Volgens mij beseft ze dat nog steeds niet ... Ergens is het wel grappig. Binnen haar opvatting van ons HR-beleid mag ik me naar haar zo gedragen als ik daarbuiten deed, mag ik haar tot de orde roepen. Binnen jouw opvatting daarentegen? Als ze *dat* eens wilde inzien, *dan* zou haar veel

een stuk duidelijker worden ... Afijn, het is wat het is.” En hij haalt zijn schouders op.

“Wat wilde je met me bespreken?”

Dennis grinnikt: “O, niks. Ik moest iets aan Joan vragen, daarom kwam ik naar buiten. Maar het was een goede smoes om die discussie daarbuiten per direct te kunnen stoppen. Niet dan?”

Aziz schiet in de lach: “Jij dondersteen! ... Ik spreek je nog.”

Ze lopen beide terug het kantoor uit.

Buiten krijgt Joan een meewarige glimlach wanneer ze hen ziet. Klaassen is in geen velden of wegen te bekennen.

“Sommige mensen zullen het waarschijnlijk nooit begrijpen”, zegt Joan.

Aziz knikt grinnikend: “Ja, daar ben ik ook bang voor. Hoe ver ben je voor komende vrijdag? Alles op schema? Vast een stomme vraag van me.”

Joan zegt lachend: “Dat je *dat* maar weet, Apache. Ik lig namelijk voor!”

Aziz en Dennis kunnen er ook wel om lachen.

Aziz vraagt: “En Evangelina? Die weet nog van niks?”

“Nee, die denkt dat ik me versproken heb en dat we naar een restaurant gaan, iets dergelijks. Ik heb wat papiertjes laten rondslingeren hier met aantekeningen. En die heeft ze gezien. Begrijp je?”

Aziz schudt lachend zijn hoofd: “O, meissie, *dat* zie je toch echt verkeerd. Evangelina kennende? Die heeft allang door dat dat een afleidingsmanoeuvre was. Die zit zich nu waarschijnlijk suf te prakkiseren over wat we *wel* van plan zijn. Jullie gingen straks toch samen lunchen? Let op mijn woorden, meissie, dat wordt een ondervraging Evangelina-style. En geloof me, *ik* weet waarover ik het heb. Ik spreek jullie nog.” En hij loopt nog steeds lachend weg, Dennis en Joan schaterlachend achterlatend.

Ergens rond 11.00 uur, Aziz is op dat moment in de koffiehoek van de afdeling en staat daar te grappen met een stel junior rechercheurs, komt een stel druk snaterende schoolkinderen van rond de 10 jaar samen met Jackson Goodson de afdeling opgelopen. Het merendeel van de kinderen is donker gekleurd. Jackson ziet Aziz staan en gebaart de kinderen hem te volgen terwijl hij naar Aziz wijst. Het volume van de kinderstemmen neemt dramatisch af, verandert in opgewonden gefluister. Kijk daar, die meneer met dat lange haar, daar staat hij! Meneer de Puzzelman!

Aziz heeft de kinderen gehoord en draait zich om. Hij ziet Jackson en begint te lachen. Ook Jackson lacht.

“Hé, Jackson, da's lang geleden, man. Aan het babysitten? Wie zijn deze donderstralen?”

Jackson omhelst Aziz kort, dan wijst hij naar de schoolkinderen: “Dit zootje ongeregeld zit op de Frantz Fanonschool in de Bijlmer. Die komen een dagje bij ons kijken.”

“Wie weet wie deze meneer is?”, vraagt Jackson aan de kinderen.

“De Puzzelman”, zeggen een paar kinderen, het ontzag druipt van hun stemmen af. Ook de andere kinderen zijn vervuld van ontzag.

Aziz zegt met een brede grijns: “Inderdaad, snotapen, ik ben commissaris Dijkstra, de Puzzelman. En? Wat vinden jullie er van? Wat heeft rechercheur Goodson jullie allemaal al laten zien?”

“We hebben de beschermengelen gezien”, zeggen een paar kinderen.

“We komen net terug van ons AI-lab”, zegt Jackson grinnikend, “Daar waren ze niet weg te slaan, vooral niet bij onze beschermengelen. En ze wilden heel graag jou zien en de meiden ook Evangelina. Het is niet niks om dit zootje in bedwang te houden. Ik denk dat ik vanavond bekaft ben.” Aziz kan er wel om lachen.

“Bent u nu ook met een puzzel bezig, meneer de Puzzelman?”, vraagt een meisje met een verlegen stem.

Aziz glimlacht vriendelijk: “Met verschillende zelfs. Dat is omdat ik nu commissaris ben, hè, nu moet ik me met verschillende rare zakies bezig houden. Maar over lopende zakies mag ik niets vertellen, dat weet je vast wel.” Het meisje knikt, ook andere kinderen knikken, hadden allemaal Aziz dat al verschillende keren horen zeggen op een Tube.

“Is dat moeilijk, meneer, puzzels oplossen?”, vraagt een jongen.

Aziz grinnikt: “Eigenlijk valt dat best wel mee. Dat komt vooral omdat de meeste boeven behoorlijk stom zijn. En dan heb ik ze heel snel in het snotje. Snappie?”

De kinderen schieten in de lach, ook Jackson moet erg lachen. De junior rechercheurs waarmee Aziz stond te keten zijn ook in de lach geschoten.

“Ben u nooit bang voor boeven?”, wil een andere jongen weten.

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee, joh, waarom zou ik?”

“Omdat ze op u schieten?”

Aziz knikt met een serieuze blik, kijkt ook alle andere kinderen even aan: “Politiewerk is gevaarlijk werk, jongens, want sommige boeven denken op mij en mijn collega's te mogen schieten. Dus we moeten altijd ons koppie erbij houden en ons niet gek laten maken. En goed uit onze doppen kijken. Maar da's eigenlijk bij alles zo, toch?”

De kinderen knikken, op hun gezichten ook een serieuze blik. Hij ziet het en moet er om glimlachen.

“Is er vaak op u geschoten, meneer de Puzzelman?”, vraagt een meisje.

Aziz grinnikt: “Nou, dat zeg ik je, meer dan me lief is. Een keer zelfs door iemand bij jullie in de Bijlmer. In mijn rug! Da's behoorlijk laf, niet? Wat een saka saka, zeg.” De kinderen proesten van het lachen want meneer de Puzzelman stond te schelden.

“Jullie ouders kunnen zich dat vast nog wel herinneren want het was live te zien op de Tubes. Dat was verdorie een politicus, zeg, die me in mijn rug

schoot. Kun je je dat voorstellen? Nog een reden om niks te maken willen hebben met politici, jongens, die zijn levensgevaarlijk.”

Jackson en de junior rechercheurs staan te lachen, de kinderen niet want zijn grap ontgaat hen.

Aziz ziet in zijn zicht een contactverzoek verschijnen van Isabella Roth van Global Car Insurance, eentje dat ook gericht is aan Babar.

Aziz wijst naar zijn smartGlass en zegt tegen de kinderen: “Nou, jongens, ik moet weer aan de slag. Iemand wil mij spreken. Misschien wel over een puzzel! Nog veel plezier hier en wie weet komen jullie later wel bij ons werken. Jackson, jongen, jij ook veel plezier met deze donderstenen.”

Aziz loopt een eindje van het groepje vandaan en accepteert het verzoek. In zijn zicht verschijnt eerst de vrouw in een venster en dan Babar in een ander venster.

Roth is een slanke brunette van rond de dertig, bepaald niet lelijk, integendeel zelfs, met een onderzoekende, welhaast argwanende oogopslag. Haar ogen zijn twee prachtige reebruine knikkers met een sneeuw wit oogwit. Kortdaat is ze ook want ze steekt meteen van wal.

“Commissaris Dijkstra, commissaris Singh, goedemiddag. Ik ben Isabella Roth, technisch inspecteur 1e klasse voor de Benelux bij GCI: Global Car Insurance. Ik heb uw contactgegevens gekregen van mijn directeur, dat is Olaf van der Louw, en die heeft ze van uw hoofdcommissaris gekregen, de heer Van Santen. Kunnen wij op korte termijn een overleg hebben? Op hele korte termijn? Vandaag nog? Bij ons?”

Aziz begint te lachen, Babar ziet er ook wel de humor van in.

“Vanwaar al die haast?”, vraagt Aziz, “Bedrijven willen ons er meestal pas in een laat stadium bij halen, jullie vanaf dag 1? Dat heb ik nog niet eerder meegemaakt.”

Roth schudt haar hoofd: “Wacht maar totdat wij u een aantal zaken laten zien. Dan begrijpt u onze haast wel.”

“Even voor alle duidelijkheid”, begint Babar, “Jullie willen dat twee commissarissen van de Amsterdamse politie komen helpen bij jullie onderzoek naar deze ongelukken. Dat kan en dat mag. En wij willen dat ook wel doen. Maar besef wel dat Aziz en ik volledig onafhankelijk zijn, ons niet laten leiden door intern gedoe bij jullie. Nog sterker, mocht dat intern gedoe illegaal zijn, dan pakken Aziz en ik dat ook mee. Zelfs wanneer het mensen betreft die in de top zitten. Begrijp je wat ik zeg?”

Roth knikt: “Dat zei Olaf ook al, dat jullie de echte leiders van het onderzoeksteam zijn en dat ik en mijn mensen uw teamleden zijn.”

Babar kijkt haar onderzoekend aan: “Is die Olaf van je er zo van overtuigd dat er iets is met die auto-ongelukken dat hij meteen de politie erbij wil halen?”

Roth schudt haar hoofd: “Het is geen kwestie van overtuigd zijn, commissaria-

ris Singh, het is een kwestie van zien.”

Aziz steekt zijn hand op: “Met alle respect, Isabella, maar je ziet iets over het hoofd. Blijkbaar is dit een politie-onderzoek. Dat maakt jullie effectief tot burgers die tijdelijk in dienst zijn van de Amsterdamse politie. Dat betekent dat jij en je mensen aan bepaalde eisen moeten voldoen. En dat jullie allemaal een zwijgplicht hebben. En ik wil een inzicht in jullie vechten schietvaardigheden. En in jullie sociale reflexen.”

Roth kijkt Aziz niet-begrijpend aan. Hij ziet het en zegt grinnikend: “Plat gezegd? Of jullie ja-knikkers zijn of eigenwijze types. Babar en ik werken het liefste samen met die laatsten. Snappie?”

Roth is even van haar à propos en schiet in de lach. Dan slaat ze blozend snel haar hand voor haar mond: “Sorry. Ik moest zo lachen.”

Babar zegt: “Ja, dat effect heeft Aziz wel vaker op mensen.” En hij kijkt grinnikend Aziz aan. Die kan er ook wel om lachen.

“Babar?”, begint Aziz, “Mijn agenda is leeg tot 14.00 uur. Op die lunch met jou na. Die afspraak om 14.00 uur kan Evangelina ook afhandelen. Dus ik heb tot 15.00 uur de tijd. Wanneer we nu gaan, dan weten we voor 12.00 uur wel of dit iets is waar we ons mee bezig moeten houden.”

Babar knikt: “Ja, daar heb je gelijk in. Waar zitten jullie precies?” Dat laatste vraagt hij aan Roth.

“Bij u beneden staat al een auto voor u te wachten”, glimlacht Roth.

Aziz en Babar schieten allebei in de lach en Babar zegt: “Deze jongedame kent het woord nee niet, gozer, dat gaat nog wat worden.”

Aziz knikt lacherig: “Nou, dan komen we er aan. Babar, jou zie ik beneden.”

Hij verbreekt de verbinding en loopt naar de werkplek van Evangelina. Daar staat Jackson met de schoolkinderen rondom Evangelina die zichtbaar geniet van het drukke gesnater van de kinderen. Twee donkergekleurde meisjes staan vol bewondering en ontzag naar Evangelina te kijken. Aziz ziet het, weet dat Evangelina voor veel Amsterdamse meisjes een rolmodel is. En hij ziet dat drie Casanova's in de dop erg veel belangstelling hebben voor Evangelina. De kinderen vallen stillen wanneer Aziz bij hen komt staan.

“Ik moet even deze dame spreken, jongens”, zegt Aziz vriendelijk tegen de kinderen. Dan tegen Evangelina: “Ik ga even met Babar naar een verzeke-raar. Het heeft te maken met die auto-ongelukken vanmorgen. Waarschijnlijk zijn we voor 13.00 uur terug. Maar zo niet? Kun jij om 14.00 uur die Haller van de UvA opvangen en de details van mijn colleges bespreken. Onderwerpen. Tijdspaden. Tentamenvormen. Dat soort werk. En mijn voorkeuren daarbij. En wat hun voorkeuren zijn. Dan kunnen we naar elkaar toe werken voor een concrete afspraak. Dat was althans altijd mijn doel van al die gesprekken.”

Evangelina heeft hem knikkend aangehoord: “Ja, dat lukt wel. Dan zou je in staat moeten zijn om binnen een maand een voorlopige versie op te stellen

en na wat bijschavingen een maand later de definitieve versie. Dan begin je volgend jaar of anders het jaar daarop met colleges. Nu is het al juli.” Ze begint te glimlachen en zegt: “Of ze laten je een gastcollege geven. Om de reactie van studenten te peilen. Zal ik dat voorstellen? Kun je de studenten een voorproefje geven van een college gegeven door de Puzzelman. O, en een verzoekje alvast. Ik wil dat gastcollege graag bijwonen.”

Aziz heeft haar lachend aangehoord: “Nou, ik hoor het al, die afspraak komt er, linksom of rechtsom, daar ga jij wel voor zorgen, niet?”

Evangelina knikt breed glimlachend.

Aziz buigt zich voorover, geeft haar een kus en fluistert dan: “Nou, mooi meisje, ik ben even weg, ik zie je straks weer.” Ze knikt, nog steeds een brede glimlach op haar gezicht.

De kinderen staan hem allemaal besmuikt lachend aan te kijken, een stel meisjes staat te giechelen. Hij moet er om lachen. Dan kijkt hij de drie Casanova's in de dop aan.

“Da's mijn meissie, gozers, dus niet proberen te versieren achter mijn rug”, zegt hij tegen de drie, terwijl hij quasi-vermanend zijn vinger opsteekt naar hen. Die schieten alle drie in de lach, de andere kinderen en Evangelina en Jackson ook.

Lachend draait Aziz zich om en loopt naar de lift. De lift komt redelijk snel. De liftdeuren gaan open en hij ziet Sterre Klaassen staan. Als enige. Zonder een spier te verrekken of te haperen in een beweging stapt Aziz de lift in en gaat naast Klaassen staan.

“Goedemorgen”, zegt Aziz op vriendelijke toon.

Klaassen knikt, zegt niets.

Dan draait ze zich naar Aziz: “Ik begrijp jullie niet, Dennis en jij, ik begrijp jullie werkelijk niet. Ik heb dat HR-beleid van jou bestudeerd, maar ik zie het niet, dat zelfsturende. En dat jij weigert om leiding te geven? Hoe kun je nou zoiets zeggen? *Jij?* Een *commissaris* bij de politie?”

Aziz haalt zijn schouders op: “Toch is het zo, Sterre. Wat jij ziet op de afdeling Speciale Zaken is de Amsterdam-Approach in optima forma, de manier waarop het altijd is bedoeld. In ieder geval op het niveau van een afdeling.”

Klaassen schudt haar hoofd: “Mijn God, zeg, wat een organisatie. Dan is het maar te hopen dat jij nooit hoofdcommissaris wordt, want dan wordt jouw HR-beleid de norm.”

Aziz begint te lachen: “Maak je geen zorgen, Sterre, dat was ik echt niet van plan. Alleen maar vergaderen en ouwehoeren met de media en de politiek? Nee, joh, da's niks voor mij.”

De lift stopt in de hal beneden en Aziz stapt uit. Klaassen moet blijkbaar naar de parkeergarage onder het gebouw want ze blijft staan.

Buiten staat inderdaad een auto te wachten, een tamelijk chique auto wel. Babar blijkt al in de auto te zitten. Wanneer Aziz in de auto stapt, zegt

Babar: “Duur dingetje, deze auto. Echt leer dit.” En hij gaat even met zijn hand over de bekleding van de stoelen alsof hij de stof wil voelen.

Aziz gaat zitten en doet zijn gordels om. Dan voelt hij ook aan de stof, kijkt ook even om zich heen.

“Nou, gozer,” grapt Aziz, “dit bedrijf weet tenminste om te gaan met belangrijke mensen.” Babar kan er wel om lachen.

De auto komt in beweging en rijdt naar de afrit naar de Piet Heinkade. Daar moet de auto even wachten, steekt dan de weg over en slaat af richting Piet Heintunnel en voegt zich naadloos in de rustige stroom van auto's.

Witte Zwanen, Zwarte Zwanen en Fraude

Amstelveen, dinsdag 29 juni 2049, 11.23 uur, het hoofdkantoor van Global Car Insurance voor de Benelux in Amstelveen naast de snelweg, een riante vergaderruimte voor een man of twaalf op de 4de verdieping. Twee mannen en een vrouw, alle drie in de twintig, hangen een beetje nerveus in de luxe-eruze fauteuils die rondom een grote vergadertafel staan. Aan de wand een groot scherm. De deur gaat open en drie mannen en een vrouw stappen binnen. De drie springen meteen op. Niet in het minst omdat twee van de drie mannen het uniform van een commissaris dragen. Maar toch ook vooral omdat ze de twee mannen onmiddellijk herkennen: de beroemde commissarissen Singh en Dijkstra van de Amsterdamse politie.

Isabella wendt zich tot de drie jonge mensen, terwijl ze naar Babar en Aziz wijst: “Dit zijn commissaris Singh en commissaris Dijkstra van de Amsterdamse politie. Zij komen mogelijk een onderzoek doen. Zo meteen zal duidelijk worden welk onderzoek en waarom. Voor nu volsta ik te zeggen dat jullie vanaf nu aan geheimhouding zijn gebonden, mogelijks zelfs die van de politie. Overtreding van met name die laatste is strafbaar.” De drie jonge mensen knikken verbaasd.

Dan keert ze zich naar Aziz en Babar, terwijl ze de drie één voor één aanwijst: “Lode van Driel, Marga Hamelink en Pier Basto. Schade-experts op de gebieden van software, motor en netwerk. Respectievelijk.” En ook respectievelijk een dikkerd, een graatmagere griet en een gezette kerel. Wel hebben ze alle drie een vriendelijk ogend gezicht. Hun kleding is netjes, maar ook tamelijk nerdy. Nou ja, het zijn dan ook drie nerds. Maar ze zijn wel in dienst van een verzekeraar en verzekeraars waren van oudsher nu eenmaal tamelijk ouderwets wat kledingvoorschriften betreft, dat zit blijkbaar in het DNA van een verzekeraar.

Er worden handen geschud.

De derde man is Olaf van der Louw, een tamelijk gedrongen kerel van rond de vijftig, iemand met een ronduit arrogante houding, de houding van iemand die uitstraalt bovenaan op die apenrots in Amstelveen te zitten. Aziz mag hem nu al niet, Babar evenmin.

Van der Louw neemt het woord: “Gaat u allemaal vooral zitten. Er komt dadelijk nog iemand: Benno van Otterloo. Dat is degene die het voorval vanochtend heeft opgenomen. Isabella?”

Aziz en Babar kijken Van der Louw fronsend aan. Aziz zegt: “Opgenomen?” Van der Louw gebaart naar Isabella.

Isabella veegt even in het luchtledige en de ramen van de vergaderruimte worden donker, het licht gaat uit en op het wandscherm verschijnt een stilstaande opname.

“De heer Van Otterloo zat met zijn vrouw te praten en wilde haar het verkeer om hem heen laten zien, dat dat zo rustig was en dat hij geen gevaar liep. Zijn vrouw is behoorlijk achterdochtig naar technologie, laat ik het maar zo omschrijven. En terwijl hij het verkeer opneemt, ziet hij die drie auto's verongelukken. Moment.”

Ze gaat even met haar hand door het luchtledige en de opname begint te lopen. Een paar seconden lang gebeurt er niets, zien ze alleen maar rijdende auto's. Dan ... opeens ... stoppen drie auto's abrupt ... op voor het oog exact hetzelfde moment. Aziz en Babar reageren op precies dezelfde manier: happend naar adem, stomverbaasd. De drie jonge mensen zien de opname blijkbaar ook voor het eerst en reageren even verbaasd. Van der Louw ziet de reactie van Aziz en Babar en knikt in de trant van: zo reageerde ik ook toen ik het zag.

De deur gaat open en een man van begin veertig komt binnen, een beetje mollig type met een oersaai uiterlijk. Zo'n onopvallend type dat feitelijk niks kan op 1 of 2 dingen na, vooral dingen met cijfers en zo, en dat dan erg goed kan, heel erg goed kan zelfs. Dat soort types heb je nu eenmaal rondlopen bij een verzekeraar, ook vandaag de dag nog, en zo'n type stapt nu binnen.

Isabella heeft ondertussen het licht weer aan laten gaan en iedereen is opgestaan. De man stelt zich voor aan Aziz en Babar.

“Benno van Otterloo, manager Schade voor de Benelux. Commissarissen Singh en Dijkstra, nietwaar?”

Aziz en Babar knikken.

Van Otterloo gaat zitten naast Van der Louw, de anderen gaan ook weer zitten.

Van Otterloo wijst naar de nu stilstaande opname en vraagt aan Aziz en Babar: “En? Wat denkt u?”

“Wel ...”, begint Aziz, “... ik moet zeggen dat ik verbaasd was ... zo exact op hetzelfde moment, zeg.”

Babar steekt z'n hand op: “Een vraag. Waarom vertellen jullie nu pas dat jullie een opname hebben? Daarstraks vertelde Isabella ons alleen dat de heer Van Otterloo het ongeluk had gezien. Nu blijkt dat hij het heeft opgenomen. Wat is er zo bijzonder aan die kennis dat u dat ons nu pas verteld? Die ongelukken zijn ook vastgelegd door de wegcamera's. Die beelden van die drie ongelukken hadden vandaag of morgen echt wel AmsterdamTube bereikt.”

Van Otterloo schudt zijn hoofd: “Dat is nu juist zo raar. Ik heb contact opgenomen met de verkeersdienst. Er blijken geen beelden van die ongelukken te zijn. Die wegcamera's hebben niets opgenomen. Vanaf het moment van die ongelukken. En ongeveer een minuut later gingen ze weer aan. Niemand weet dat wij die opname hebben. Het leek mij en Olaf verstandig dat voorlopig ook zo te houden.”

Babar ziet dat Aziz bezig is met zijn handen. Van der Louw wil wat zeggen,